

Ymdra

Het eiland Ymdra torent hoog uit boven de zee, met zijn rijzige vulkaankegel. Die was gelukkig al generaties lang uitgeblust, en rommelde soms enkel even in zijn buik. Een groene oase met een witte top in een verder azuurblauwe zee, en vandaag omfloerst door een gouden gloed in de overigens kobaltblauwe hemel bij de ondergaande zon in de late namiddag. Het was oogsttijd, en de boeren en hun helpers op het land laadden het pas gemaaide tarwe hoog op hun wagens, waarvoor de ezels korzelig stonden te wachten. Een vrolijke bedrijvigheid op de hellingen van de berg, want met deze oogst zouden zij de winter goed door kunnen komen. En het oogstfeest kwam er aan, met zijn ritmische dorsen begeleid door uitbundige dansen.

Op een uitstekende rots boven het water van de zee, die met machtige golven onder hem van zich deed spreken, zat de jongeling Sandolfin met zijn donkere lange haren, stralend van de liefde die hem van jongs af aan gevoed had. Daardoor straalde hij respect en kracht uit. Een jonge god, zo leek hij wel, in zijn bruingebrande huid onder de lichtblauwe pij die hij droeg, ten tekene dat hij van de priesterorde was. Hij keek peinzend uit over het water. Zijn gedachten en gevoelens waren somberder gestemd. Aan zijn plaats in deze samenleving lag het niet. Hij was geboren als een nieuwe priester, en het zonne-orakel loog er niet om bij zijn geboorte: hij zou zelfs het eiland verlossen van de grijzen, die alle overvloed aan oogst afroonden. Hij was geliefd door zijn ouders, de stamoudsten en de priesters om hem heen, en het zou vreemd lopen als hij geen hogepriester werd van de tempel aan de voet van de reuzen es, die hoog uittorende boven de stad en het omringende land. Hij had de beste opvoeding gekregen die je je maar wensen kon, met goede leraren en altijd de omhulling van de mensen om hem heen en van de tempel, die op het eiland in hoog aanzien stond. Hij was goed in het uitvoeren van de jaarrituelen, en kreeg daar steeds meer aanmoediging in. Hij kon zelfs op zijn jonge leeftijd al de onzichtbaren zien, de elfen

en de hogere vuurgoden. En met hen spreken, want dat was voor aardlingen nog een hele klus. Hij kende de taal van de winden. Ook van de luchtmensen die in de aarde woonden. En was een van de besten in de zonneliëden die werden gespeeld op de lieren, gemaakt van de takken van de rijzige es; het beste hout dat je je maar kon bedenken.

Nee, het waren zijn eigen zieleroeselen waar hij maar geen vat op kreeg. Ondanks zijn reine en inspirerende omgeving, kon hij het maar niet laten om af en toe te gaan feesten in de stad, of liever nog, even erbuiten. Daar gebeurden zaken die het daglicht moeilijk konden verdragen. De mooie jonge meiden die hij daar ontmoette, daar kon hij maar geen genoeg van krijgen. En al enige keren had de hogepriester, samen met zijn moeder, voor hem in moeten staan dat dat niet weer gebeurde, en dat hij nog jong was en veel diende te leren. De ouders van de meisjes waar hij een verhaal mee had gehad, schikten zich die keren omdat de hogepriester erg overtuigend klonk, en hen aan hun eigen jonge jaren herinnerde. Maar het zinde Sandolfin nog steeds niet. Waren het enkel jonge jaren? Wat stak er toch achter die drang? Waarom had hij geen genoeg aan alle zaken die hem voldoende zouden moeten voeden? Van jongs af aan was hem discipline aangeleerd. Controle over je gedachten, controle over je gevoelens, controle over je daden: dat diende een priester te kunnen.

En ondanks de stralende gouden hemel, die nog intenser werd nu de zon naar de turkooizen einder neeg, werden zijn gedachten steeds somberder, terwijl hij dieper in zichzelf wegzonk. Iets klopte er niet aan hem, ondanks de vele lofprijzingen die hij vrijwel dagelijks ontving. Hij kon die meisjes naar zijn pijpen laten dansen, en deed dat soms met opzet zo. Ook kon hij anderen zijn wensen laten uitvoeren, zonder dat hij die hoefde uit te spreken. En dieren voor hem dingen laten doen. Hij kon de wereld zetten naar zijn eigen hand, en speelde daar soms min of meer bewust mee. Ondanks dat dit niet geëigend was naar de moraal van de cultuur waarin hij stond. Daar diende je juist naar elkaars wensen te luisteren, en elkaar te dragen en dienen waar je kon.

Daar diende je jezelf in alles te controleren. Hij werd niet goed van zichzelf.

De volgende dag moest hij naar de stad, met een ezel voor een met graanzakken volgeladen wagen, om in de haven de tolmeester van de grijzen de tienden van de tempel te gaan brengen, want iedereen op het eiland diende daaraan te voldoen. En de tempel had zijn eigen landerijen. Het was een eer dat dit ook weer aan hem werd opgedragen, want voor de grijzen moest je uitkijken, die wilden altijd de vreemdste zaken van je met hun gespleten tong. Daar moest je sterk voor in je schoenen staan. De grijzen bewoonden een groep eilanden naar het noorden. Zij waren goed in discipline oefenen, en hadden sterke en getrainde mannen die voor de veiligheid zorgden. Ook hadden zij scholen waar je kon leren om de natuur te onderzoeken door er stukken uit te nemen en die aan experimenten te onderwerpen, zodat je er je wil mee kon uitoefenen. Zo maakten zij allerhande apparaten om het leven te vergemakkelijken. Allemaal nuttig goed. Maar voor die kennis en die apparaten moesten de mensen van Ymdra tol betalen. En de laatste jaren waren de tienden niet in naam, maar wel in volume vermeerderd. Vandaar de volgeladen wagen waarmee Sandolfin nu liep. Deden ze dat niet, dan volgden sessies met folterapparaten die er niet om logen. Of werd je een nacht opgesloten binnen de muren van hun fort en legergarnizoen, dat even buiten de stad lag. Als je het al overleefde, dan kende je verder geen geluk meer. Veel mensen had hij al het leven zien uitdoven na zo'n nacht. Het heette dan dat hen discipline werd bijgebracht, zoals dat ook gold op Okwaz, hun hoofdeiland waar de opleidingen plaats vonden. Daar werd je dan een 'man', met alle trauma's die dat blijkbaar inhield. Want de grijzen die hier kwamen, waren geen van allen vrolijk te noemen.

Terwijl de grijsgemantelde en veelal blondharige mannen in de haven de wagen van de tempel uitlaadden in een klaarliggend schip, tekende Sandolfin de papieren van overdracht met de tolmeester, Eekhart, een kalende man met grijzende gele

haarlokken die vielen tot in zijn nek. Hij was meer gebruid dan de anderen bij de boot, wat erop duidde dat hij hier al een langere tijd verbleef - op de eilanden van de grijzen was het veelal bewolkt en mistig, waarom ze altijd zo zuur en zuinig keken, was het verhaal van de volksmond. Toen ze klaar waren, overzag hij even de arbeid aan hun voeten - hoe de zakken met graan van de wagen werden gehesen, op de weegschaal gelegd, om vervolgens in het ruim te worden gebracht van het donker gebeitste schip. En van hieruit sprak hij

„Jij bent toch die jonge priester waar zoveel over is te doen? Ik hoorde dat je weer niet van de meiden af konden blijven. En dat dat niet zo erg gewaardeerd werd door je baas. Jongen toch, wat een leven heb je.”

Sandolfin begon met zich te verweren.

„Dat zijn maar volksverhalen. Zo erg was het niet. Ik ben nog jong en mag dat doen.”

Hij werd een beetje misselijk door de woorden die in zijn keel half bleven steken terwijl hij ze uitsprak. Eekhart haalde onverschillig zijn schouders op.

„Op mijn eilanden zou je daarvoor juist geëerd worden. Dan toon je dat je een man bent. En wor' je aangemoedigd om dat te doen. Maar hier ...”

Sandolfin's maag draaide om. Er kwam van alles in hem boven. Toch besloot hij zijn mond te houden, want met een grijze weet je het maar nooit.

En toen de dragers klaar waren, knikte hij ten afscheid. Eekhart tikte hem bemoedigend op zijn schouder.

„Als je ooit behoefte voelt, kom maar eens langs, dan zullen we je er het fijne van leren.”

Een rilling trok er door Sandolfin heen terwijl hij nogmaals knikte en vertrok.

Bij terugkomst binnen de kloostermuren rond de tempel, spande hij eerst de ezel uit en gaf hem voedsel in de stal van de resten op de bodem van de wagen die er uit de zakken waren gevallen. Nadat hij klaar was met de wagen, trok hem de deur

naar de cel van de hogepriester, en onwillekeurig stapte hij er binnen. Hier zat Janos gehurkt voor het huisaltaar. Hij was een hoogbejaarde man, die al een groot deel van zijn leven in de tempel en het klooster had gediend. Hij was er als jonge man gekomen, nadat hij eerst had gevaren en andere eilanden en hun culturen had bezocht. Nu was hij wereldwijs, en leefde er ascetisch vanuit zijn eigen keuze. Zijn van oorsprong donkere haren kleurden grotendeels grijs rond het magere maar doorleefde gezicht met vriendelijke ogen. Sandolfin was zijn oogappel, en hij had al veel van hem door de vingers gezien omdat hij ook de wereld buiten die beschermende muren kende. Hij voelde veel van wat er rondging in diens ziel.

„Zo, heeft meester Eekhart je weer verleid met zijn flemende praat? Probeert altijd zieltjes te winnen, want hij ziet de wereld alleen maar door zijn eigen grijsgekleurde wil. Ik zie dat je ziel in beroering is gebracht door je tocht.”

Sandolfin sloeg de ogen neer. Wat moest hij daarop ook zeggen? Hij ging zitten naast de gehurkte Janos bij het altaar.

„Ik krijg niet helder wat er allemaal rondgaat in mijn ziel. Ik zie de bodem niet. En dat baart me zorgen. Wat is de volgende uitdaging waardoor ik me niet kan beheersen?”

„Dus toch wat Eekhart in je wakker riep.”

„Hij nodigde me uit om een sessie mee te maken in hun fort hoe zij met vrouwen omgaan.”

Janos legde een hand op zijn arm.

„Jongen toch. Zij behandelen hun vrouwen zoals ze met zich zelf en iedereen doen. Zij hebben de Liefde niet. En haten in hun binnenste zichzelf, omdat de harde training die ze allemaal ondergingen, stukken van hun ziel heeft gedood. Zij moeten allemaal iets dierbaars doden. En daardoor word je vanbinnen hard en doods, en ontwikkel je kaderdiscipline. Stel je eens voor dat jij mij zou moeten doden. Of je moeder. Dan loop je toch de rest van je leven gehavend rond? Nee, zo moet je niet de Liefde gaan beleven. Daar heb jij een veel te hoogstaande moraal voor. Tenminste, zo ben je opgevoed.”

„Toch merk ik keer op keer de aandrang om anderen te manipuleren. Vaak lukt me dat ook. En vrouwen zijn een

gewillige prooi. Ik weet vaak niet of ik wel voor het priesterschap geschikt ben, door alles wat daar opwelt uit mijn eigen duisternis. Ik weet niet of ik ooit genoeg eigenliefde op kan brengen. Soms walg ik van mezelf.”

Janos boog nu zachtjes naar hem over, en bekrachtigde zijn woorden met een zachte druk in de greep op Sandolfin's arm.

„Het gaat er niet zozeer om wat er in je ziel rond waart aan impulsen. Maar wat je ermee doet. Als je hart maar goed is, kun jij elke impuls binnenin je aan. En daarmee ook de hele wereld. Dan word je meester van jouw lot.”

Sandolfin springt geschrokken op.

„Dan ontken ik wat er in mij leeft. U kent de wereld. Ik deel van jongs af aan alleen wat er gebeurt binnen deze muren. En weet nauwelijks wat daarbuiten leeft. Dat zou ik eerst willen ontdekken voordat ik een keuze maken kan hoe ik mijn hart wil richten. Ik wil naar een stuk zielsvervulling op zoek. En denk dat ik dat niet hier kan vinden.”

Jason keek hem warm doordringend aan, en stond nu ook op. Legde een hand op zijn schouder.

„Zo zij het. Jij moet naar jezelf op zoek. Ontdek de wereld, maar verzaak jezelf niet. En als ik je een tip mag geven: de duisternissen van de ziel worden op Omdalin, het eiland van de ceders, onderzocht en geëerd. Daar zou je wat antwoorden op je vragen kunnen krijgen. Met hun hogepriesteres heb ik een band. Ik heb haar vaker ontmoet. Als je erheen gaat, zou je mijn naam aan haar kunnen noemen. Ik benoem je bij deze tot mijn gezant. Kom morgen hier langs om mijn bericht aan haar op te halen. En in de haven ligt een schip dat lading heeft voor daar, je kunt met hen meevaren onder mijn vlag. Ik zal dat met de kapitein bespreken. Ga nu, mijn kind, en bereid je voor op je reis. Het is een week lang varen, het eiland ligt ver achter de horizon van de rijzende zon.”